

Елисавета Багряна

Кей

Когато стъпих на това крайбрежие,
на кея бяха изобилни лов стоварили
и сякаш прилепи, разгънатите мрежи
тъмнееха и шумно разговаряха рибарите.

На този кей, на този малък остров,
от два различни свята идещи, се срещнаха,
кръстосаха се като копия изострени
съдбите ни – съдби скиталчески и безутешни.

Кръстосаха се само – и с прободени
души и мисли, и в кръвта с една отрова
завърнахме се в корабите – и в безброден,
самотен, неизвестен път се впуснахме отново.

А вечерта като прегръдка топла
на рамената, тръпнащи от скръб, се слагаше.
Далечността топеше всеки вик и вопъл,
на всичко свикнал, тих и сънен кеят се протягаше...

И не тъй, както в драмите на сцената –
морето пак бе като меден диск изгладено,
небето гледаше отгоре незасегнато
и с песни в кръчмите пропиваха лова продаден.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11768>]